

Arrest

nr. 145 620 van 19 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat Mr. A. PIROTTE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk een vrees voor de Taliban en de Pakistaanse inlichtingendienst ISI.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 oktober 2014 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas. Verzoekers' beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 137 759 van 2 februari 2015 vermits zij niet gevraagd hadden om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking en zij derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet geacht werden in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een brief van hun Belgische advocaat, een medisch attest op naam van verzoekster, een brief van een Pakistaans politicus, een balans van verzoekers bedrijf en een attest waarmee verzoeker de naam van zijn vennootschap liet veranderen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Met betrekking tot de verklaringen die verzoekers afleggen en waarvan wordt vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die quasi volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van hun vorige aanvraag hebben uiteengezet, namelijk hun vrees voor de ISI en de Taliban, wordt beklemtoond dat hun vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt, zo wordt in de beslissingen gesteld, hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Met betrekking tot verzoekers bewering dat zijn familie sinds enkele maanden spoorloos verdwenen is, wordt vastgesteld dat dit een blote bewering is die hij niet kan bewijzen en welke dan ook niet de vorige uitspraak van het Commissariaat-generaal vermag te ondermijnen. Ook met betrekking tot verzoekers uitspraak dat bij de recente aanslag in Peshawar op een school een neef omkwam en een andere neef gewond raakte wordt vastgesteld dat dit een blote bewering betreft die hij niet kan staven en dat hieruit bovendien geen band met zijn persoonlijke vrees voor vervolging blijkt. Wat betreft de medische problemen van verzoekster wordt gesteld dat zij zich hiervoor dient te wenden tot de geijkte procedure. Dienaangaande wordt tevens gesteld dat het feit dat verzoekster ziek is geen verschuiving vormt voor hun ongeloofwaardige verklaringen. Het medisch attest van verzoekster is niets meer dan een vaststelling van haar medische toestand, doch nergens uit het attest blijkt dat deze een invloed heeft op haar verklaringen, aldus de commissaris-generaal, die voorts opmerkt dat de brief van verzoekers' advocaat niets wezenlijks toevoegt aan hun asielsdossier. Wat de financiële toestand van verzoekers bedrijf betreft, wordt opgemerkt dat de relevantie voor hun asielaanvraag niet duidelijk is, aangezien verzoeker hiermee wil aantonen dat hij niet omwille van economische redenen naar België is gekomen, doch dit op geen enkel ogenblik tijdens de asielprocedure wordt gesuggereerd. De financiële gezondheid van verzoekers bedrijf staat los van hun ingeroepen vrees voor vervolging in Pakistan en het gegeven dat verzoeker de naam van zijn bedrijf liet veranderen ondersteunt zijn ingeroepen vrees voor de ISI en de Taliban niet, zo luiden de bestreden beslissingen voorts. Betreffende de nieuwe documenten die zij aanbrengen ter ondersteuning van de motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet wordt verder gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er tegen betaling kunnen worden verkregen, waardoor de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is en deze, zo stelt de commissaris-generaal, niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas. Aangaande de neergelegde brief van een Pakistaans politicus wordt gesteld dat deze een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en enkel dient ter ondersteuning van hun relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Dit ondermijnt, zo wordt opgemerkt, dan ook het geloof in de authenticiteit van het schrijven dat overigens inhoudelijk zeer vaag en algemeen is. Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers, daargelaten de huidige situatie in hun regio van herkomst, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikken in een van de grote steden die gelegen zijn in de Pakistaanse provincies waar er thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij beperken zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het ontkennen van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Het middel dat, zo wordt vastgesteld, grotendeels een herneming is van het middel dat verzoekers eerder in hun laattijdig verzoekschrift d.d. 3 december 2014 bij de Raad aanhaalden tegen de weigeringsbeslissingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerder op 20 oktober 2014 in het kader van hun eerste asielaanvraag nam, is onontvankelijk waar het betrekking heeft op die beslissingen van 20 oktober 2014.

Verzoekers' huidige stelling in hun verzoekschrift dat het in casu geen verderzetting van een vorig relaas betreft, mist feitelijke grondslag en elke ernst nu zij zich, zo blijkt uit hun verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige asielaanvraag, waar zij o.a. verklaarden dat deze/hun problemen nog steeds actueel en reëel zijn, bij hun onderhavige tweede asielaanvraag baseren op de motieven die zij eerder bij hun vorige, eerste asielaanvraag aanhaalden, met name een vrees voor ISI en voor de Taliban, en zij in het kader hiervan bijkomende verklaringen afleggen en nieuwe documenten neerleggen.

Verzoekers verwijzen thans naar het door hen neergelegde medisch attest van verzoekster, doch zij ontkrachten, noch weerleggen hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten werden, afgezien van de "hospital discharge slip" d.d. 18 december 2014, twee foto's en een schrijven van generaal R.S., "Chief of Army Staff", reeds eerder door verzoekers neergelegd. Het schrijven van generaal R.S. is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreft het geen origineel document, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). De foto's tonen twee jongens, vermoedelijk verzoekers neefjes, doch niets meer dan dat. Ze bevatten net als de aangebrachte "Hospital discharge slip", een document waaromtrent zij niet de minste toelichting geven, geen informatie met betrekking tot verzoekers' verklaarde problemen.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 maart 2015, voeren verzoekende partijen aan dat in het beroep naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag de RvV zich slechts heeft uitgesproken over de laattijdigheid van het verzoekschrift zodat niet zomaar kan verwezen worden naar dit arrest om vast te stellen dat de ongelooftwaardigheid vaststaat.

4.2. De Raad herhaalt dat in het kader van hun eerste asielaanvraag de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 oktober 2014 beslissingen nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongelooftwaardigheid van hun asielrelaas. Hun beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij 's

Raads arrest nr. 137 759 van 2 februari 2015 vermits zij niet gevraagd hadden om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking en zij derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet geacht werden in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, met name dat het verzoekschrift onontvankelijk voorkomt wegens laattijdig.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten (wat *in casu* het geval is) of een beroep er tegen werd verworpen, moeten deze, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen ter terechtzitting poneren, als vaststaand worden beschouwd. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreffen, kan vastgesteld worden dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

In casu betwisten verzoekende partijen niet dat zij "in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij(brengen) die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. (...) Het middel dat, zo wordt vastgesteld, grotendeels een herneming is van het middel dat verzoekers eerder in hun laattijdig verzoekschrift d.d. 3 december 2014 bij de Raad aanhaalden tegen de weigeringsbeslissingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerder op 20 oktober 2014 in het kader van hun eerste asielaanvraag nam, is onontvankelijk waar het betrekking heeft op die beslissingen van 20 oktober 2014." en hun "huidige stelling in hun verzoekschrift dat het in casu geen verderzetting van een vorig relaas betreft, (...) feitelijke grondslag (mist) en elke ernst nu zij zich, zo blijkt uit hun verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige asielaanvraag, waar zij o.a. verklaarden dat deze/hun problemen nog steeds actueel en reëel zijn, bij hun onderhavige tweede asielaanvraag baseren op de motieven die zij eerder bij hun vorige, eerste asielaanvraag aanhaalden, met name een vrees voor ISI en voor de Taliban, en zij in het kader hiervan bijkomende verklaringen afleggen en nieuwe documenten neerleggen.(...)"

In het kader van hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging. Gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling en de in de beschikking van 17 maart 2015 opgenomen grond dat verzoekende partijen naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekende partijen niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS